

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Aleše Roztočila a JUDr. Hynka Baňoucha v právní věci žalobce: **Z. K.**, zast. Mgr. Viktorem Klímou, advokátem, se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2014, č. j. 5 A 208/2013 – 23,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2014, č. j. 5 A 208/2013 – 23, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku jeho žalobě. Žalobou napadl žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2013, č. j. S-MHMP 475269/2013/OZP-V-534/R-167/Bor, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu Úřadu městské části Praha 22 ze dne 26. 4. 2013, č. j. p22 1909/2013 OV 05, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu vodního díla - stoky propojující čerpací stanice odpadních vod „*Přepojení ČS Uhřetěves IV a XIX, Praha 22*“. Městský soud došel k závěru, že nebyly dány podmínky pro přiznání odkladného účinku správní žalobě podle ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť ze správního rozhodnutí nevyplynulo, že by výpust splaškové vody přepadem zamýšleného vodního díla ohrožovala stěžovatele, a přiznání odkladného účinku v řízení o výstavbě bezpečnostního přepadu navazujícího na stokový systém by bylo rovněž v rozporu s veřejným zájmem.

[2] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že správní orgány s ním nejednaly jako s účastníkem řízení, stavební povolení nebylo v souladu s územním rozhodnutím a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo zveřejněno na příslušné úřední desce.

Důvod pro zrušení napadeného usnesení a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pak spatřuje při realizaci vodního díla ve zvýšeném úniku odpadních vod na jeho pozemky. Protože ke dni 20. 1. 2014 nebyla stále zahájena výstavba vodního díla, nevznikla by přiznáním odkladného účinku újma jiným osobám. Žalovaný a Městský soud v Praze dostatečně neodůvodnili existenci veřejného zájmu v kolizi s vlastnickým právem stěžovatele. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje uvedené usnesení městského soudu zrušit a přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

[3] Kasační stížnost je nepřipustná.

[4] Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. *[k]asační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.*

[5] Citované ustanovení zákona nepřipouští podat kasační stížnost proti usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě; stejný výklad je i součástí ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud se k procesně obdobné situaci vyjádřil svým usnesením ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 As 10/2005 – 47, (rozhodnutí dostupné na www.nssoud.cz): „Rozhodnutí o odkladném účinku žalobě jako procesní institut je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Dočasnou povahu má proto i rozhodnutí, jímž byl – jako v případě stěžovatele – návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé [...].“ K nepřipustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud vyslovil i usnesením ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 61/2012 – 37, (rozhodnutí dostupné na www.nssoud.cz): „Proti usnesení krajského soudu, kterým soud podle § 73 odst. 5 s. ř. s. zruší usnesení o přiznání odkladného účinku, není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.]. [...] Ze srovnání usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě, usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku a usnesení o zrušení usnesení o přiznání odkladného účinku vyplývá, že povaha všech tří usnesení je z hlediska jejich časových účinků stejná – všechna tato rozhodnutí jsou svojí povahou konečná. [...] Právě ze skutečnosti, že účinek rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, ať již pozitivní anebo negativní, je časově omezen právě jen dobou trvání řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, lze dovozovat, že se jedná o rozhodnutí, která jsou podle své povahy dočasná. Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že mohou mít i trvalé následky.“

[6] Tato judikatura Nejvyššího správního soudu byla aprobována i Ústavním soudem např. v jeho usnesení z 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/05. Ústavní soud k tomu uvedl, že „[v] souladu s ustanovením § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutím dočasným je nepochybně i rozhodnutí, kterým soud rozhoduje o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a to bez ohledu na to, zda soud podanému návrhu vyhověl či nikoli. Rozhodnutí krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Pokud by této žalobě bylo vyhověno a meritorní správní rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, lze se postupem, který je upraven v zákoně č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů,

pokračování

domáhat náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Nejvyšší správní soud tedy postupoval správně, když podanou kasační stížnost směřující proti rozhodnutí krajského soudu, jímž byl zamítnut návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku žalobě, jako nepřipustnou odmítl.“

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že je ve smyslu § 17 s. ř. s. výše citovanou judikaturou týkající se posouzení usnesení o zamítnutí návrhu na odkladný účinek jakožto rozhodnutí dočasné povahy ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. vázán a v nyní projednávané věci se od ní nemá důvodu odchylovat. To platí tím spíše, že stěžovatel tuto prejudikaturu ve své kasační stížnosti zcela opomíjí a nepředkládá žádné důvody, které by mohly vést k její revizi.

[8] Kasační stížnost stěžovatele tedy směřovala proti usnesení, které je podle své povahy dočasné, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. odmítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[9] Protože Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, nezabýval se dále stěžovatelovým návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] O nákladech řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle nichž nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu